

- 5) Czy w świetle wykładni pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej dopuszczalny jest krajowy środek, który uzależnia istnienie roszczenia o zapłatę (zaległego) wynagrodzenia lub roszczenia odszkodowawczego od tego, czy urzędnicy zgłosili dane roszczenie w krótkim odstępie czasowym?

(¹) Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303 s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom (Zjednoczone Królestwo) w dniu 8 listopada 2012 r. — Jessy Saint Prix przeciwko Secretary of State for Work and Pensions

(Sprawa C-507/12)

(2013/C 26/59)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca/powodowa/wnosząca odwołanie: Jessy Saint Prix

Strona pozwana, Druga strona postępowania: Secretary of State for Work and Pensions

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo pobytu przysługujące „pracownikowi najemnemu” na mocy art. 7 dyrektywy w sprawie obywatelstwa (¹) należy interpretować w ten sposób, że znajduje ono zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do osób (i) pozostających w istniejącym stosunku pracy, (ii) (przynajmniej w niektórych okolicznościach) poszukujących pracy, lub (iii) objętych rozszerzeniami zakresu tego prawa, o których mowa w art. 7 ust. 3, czy też artykuł ten należy interpretować w ten sposób, że nie wyklucza on uznania innych osób za osoby pozostające „pracownikami najemnymi” do powyższych celów?
- 2) (i) Jeżeli zachodzi drugi przypadek, czy prawo to obejmuje kobietę, która na podstawie rozsądnych przesłanek zaprzestaje pracy lub poszukiwania pracy z uwagi na fizyczne ograniczenia wynikające z zaawansowanej ciąży (i okresu poporodowego)?

(ii) Jeżeli tak, czy jest ona uprawniona do skorzystania ze sposobu, w jaki prawo krajowe określa, kiedy istnieją ku temu rozsądne przesłanki?

(¹) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. L 158, s. 77.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Central Administrativo Norte (Portugalia) w dniu 12 listopada 2012 r. — Joaquim Fernando Macedo Maia, António Pereira Teixeira, António Joaquim Moreira David, Joaquim Albino Moreira David przeciwko Fundo de Garantia Salarial, IP

(Sprawa C-511/12)

(2013/C 26/60)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Central Administrativo Norte.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Joaquim Fernando Macedo Maia, António Pereira Teixeira, António Joaquim Moreira David, Joaquim Albino Moreira David.

Strona pozwana: Fundo de Garantia Salarial, IP.

Pytania prejudycjalne

Czy w konkretnej dziedzinie gwarantowanych roszczeń pracowniczych w przypadku niewypłacalności pracodawcy, prawo Unii, a w szczególności art. 4 i 10 dyrektywy 80/987/EWG (¹), należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się ono przepisowi prawa krajowego gwarantującemu jedynie roszczenia, które stały się wymagalne jedynie na sześć miesięcy przed wniesieniem wniosku o ogłoszenie upadłości pracodawcy, nawet wówczas, gdy pracownicy wystąpili przeciwko niemu do sądu pracy w celu sądowego ustalenia dłużnej kwoty i jej przymusowej windykacji?

(¹) Dyrektywa Rady z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. L 283, s. 23).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 13 listopada 2012 r. — Octapharma France przeciwko Agence nationale de sécurité du médicament et des produits de santé (ANSM), Ministère des affaires sociales et de la santé

(Sprawa C-512/12)

(2013/C 26/61)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Octapharma France

Strona pozwana: Agence nationale de sécurité du médicament et des produits de santé (ANSM), Ministère des affaires sociales et de la santé

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy do osocza z pełnej krwi przeznaczonego do transfuzji, przygotowanego z wykorzystaniem procesu przemysłowego, można jednocześnie zastosować przepisy dyrektywy z dnia 6 listopada 2001 r. ⁽¹⁾ [w brzmieniu zmienionym dyrektywą z dnia 31 marca 2004 r. ⁽²⁾] i z dnia 27 stycznia 2003 r. ⁽³⁾, nie tylko w odniesieniu do jego pobierania i testowania, ale również do jego przetwarzania, przechowywania i dystrybucji; czy z tego tytułu zasada określona w art. 2 ust. 2 dyrektywy z dnia 6 listopada 2001 r. może być interpretowana jako prowadząca do zastosowania samego tylko uregulowania wspólnotowego dotyczącego produktu leczniczego do produktu objętego jednocześnie zakresem stosowania innego uregulowania wspólnotowego wyłącznie w przypadku, gdy to drugie uregulowanie jest mniej rygorystyczne niż uregulowanie dotyczące produktu leczniczego?
- 2) Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy z dnia 27 stycznia 2003 r. należy interpretować, w danym przypadku w świetle art. 168 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, jako pozwalający na utrzymanie w mocy lub wydanie przepisów krajowych, które ze względu na to, iż poddają osocze przygotowywane z wykorzystaniem procesu przemysłowego bardziej restrykcyjnemu systemowi niż ten, któremu podlegają produkty lecznicze, uzasadniają brak zastosowania wszystkich lub części przepisów dyrektywy z dnia 6 listopada 2001 r., w szczególności tych, które uzależniają sprzedaż produktów leczniczych jedynie od uprzedniego uzyskania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu, a jeśli tak, to na jakich warunkach i w jakim zakresie?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311, s. 67)

⁽²⁾ Dyrektywa 2004/27/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. zmieniająca dyrektywę 2001/83/WE w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 136 s. 34)

⁽³⁾ Dyrektywa 2002/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r., ustanawiająca normy jakości i bezpiecznego pobierania, testowania, przetwarzania, przechowywania i dystrybucji krwi ludzkiej i składników krwi oraz zmieniająca dyrektywę 2001/83/WE (Dz.U. L 33, s. 30)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 14 listopada 2012 r. — UAB 4finance przeciwko Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba i Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Sprawa C-515/12)

(2013/C 26/62)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UAB 4finance

Strony pozwane: Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba i Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pkt 14 załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady należy interpretować w ten sposób, że zakładanie, prowadzenie lub propagowanie systemów promocyjnych typu „piramida” należy uważać za praktykę handlową wprowadzającą w błąd w każdych okolicznościach wyłącznie wtedy, gdy konsument jest zobowiązany do wykonania świadczenia w zamian za otrzymanie wynagrodzenia przede wszystkim za wprowadzenie innych konsumentów do systemu, a nie za sprzedaż lub konsumpcję produktów?
- 2) Jeśli jest konieczne, aby konsument wykonał świadczenie w zamian za prawo do otrzymania wynagrodzenia, to czy wysokość świadczenia wykonanego przez konsumenta w zamian za możliwość otrzymania wynagrodzenia przede wszystkim za wprowadzenie innych konsumentów do systemu a nie za sprzedaż lub konsumpcję produktów, ma wpływ na zakwalifikowanie systemu promocyjnego typu „piramida” do praktyk handlowych wprowadzających w błąd w rozumieniu pkt 14 załącznika I do dyrektywy? Czy świadczenia wykonane przez konsumentów, które stanowią kwotę czysto symboliczną i są wpłacane w celu umożliwienia identyfikacji konsumentów mogą być uważane za wykonanie świadczenia w zamian za możliwość otrzymania wynagrodzenia w rozumieniu pkt 14 załącznika I do dyrektywy?
- 3) Czy pkt 14 załącznika I do dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że aby uznać system promocyjny typu „piramida” za praktykę handlową wprowadzającą w błąd wyłączone znaczenie ma to, aby wynagrodzenie zostało zapłacone konsumentowi już zarejestrowanemu przede wszystkim za wprowadzenie innych konsumentów do systemu, a nie za sprzedaż lub konsumpcję produktów, czy ma też znaczenie zakres, w jakim wynagrodzenie wypłacone uczestnikom tego systemu za wprowadzenie nowych konsumentów jest finansowane poprzez wkłady nowych członków? Czy w niniejszej sprawie wynagrodzenie wypłacone już zarejestrowanym uczestnikom systemu promocyjnego typu „piramida” powinno być w całości lub w znacznej części finansowane poprzez wkłady członków nowowprowadzonych do tego systemu?